

EDITORIAL

No tireu llenya al foc!..

Encara es viu el record d'aquella nit del 20 de Novembre prop passat en que podia correr la sang pels carrers de nostra vil·la, encara a nostres oïdes es sent el resó d'aquella campanya vergonyant on la insidïa i la calúmnia emprada podia portar-nos un dia de dol, i ja altra vegada es tornen a vesllumà aquells entrefilets de doble sentit, encaminats tan sols a desprestigiar la majoria de nostre Ajuntament.

Després de transcorreguts aquells fets que al ludim, nosaltres podiem cridar i conscients de nostre deure i de nostra responsabilitat, callarem. Nosaltres que en aquella ocasió podiem haver fet enrogir més d'una cara i en altres hauriem pogut fer-los-hi caure tot el pes de la llei com ho podríem fer encara en l'actualitat, convençuts que el governar vol dir transigir, ens limitarem a callar ahir i a callar avui, ens limitarem a no fer més foc i a tirar aigua al que hi havia. La lliçó aquesta que no passà desapercebuda per aquelles persones que els interessava i els interessa el desprestigi de nostres homes, creiem s'hauria tingut en compte, i que tots en aquella altesa de mires que tant enalteixen les ideologies, hauríem defensat nostres idearis tant noblement com haguéssim sabut i que en tots els conceptes de la lluita per la vida, hi hauria un respecte màxim, però malauradament el temps i la realitat de les coses viscudes ens han fet desaparèixer aquella il·lusió que havíem concebut. Malgrat això, no serem pas nosaltres els que posarem més llenya al foc. No, no és aquest el nostre ànim, no és això el que ens ha induït a escriure aquestes humils ratlles, es quelcom que uns i altres voldríem és tingués en compte perquè en un pròxim demà no haguéssim de sofrir-ne tristes conseqüències.

Sembrar odis i no recollir tempestats, és talment impossible. Criticar doncs, en una forma baixa i mesquina l'obra meravellosa que uns quants homes abnegats han portat i venen portant a terme a nostre Municipi, i volguer auar en contra la realitat, és volguer anar en contra una realitat, és aixecar altra vegada amb tota sa plenitud aquell esclat de passions violentes de les que encara en resten de no ofegades...

Nosaltres ja entenem que les coses no poden fer-se a gust i plau de tothom i que la crítica i la discrepància d'opinions ha d'existir perquè quan aquesta es fa com s'ha de fer i allà on cal fer-la, allavors es profítoa i digna del màxim respecte, però mai com s'està fent, car sols la guà l'hipocresia i l'afany de desprestigiar l'honoradesa de nostres homes i de nostra entitat.

El bé que uns homes hauran pogut fer a altres i el que aquests hagin pogut fer a la col·lectivitat, no s'enfosqueix, ni es desfà tant fàcilment i molt menys en falsejats e insidies. Una prova ben evident d'això, la tenim en les darreres eleccions de Diputats al Parlament de Catalunya. ¿En voleu més de calúmnia llençades contra de nostres homes i contra de nostre partit? I tots poguerem veure que no hi valgueren ni les coaccions, ni les amenaces. Res, absolutament res pogué evitar la nostra victòria, perquè aquesta representava el triomf de la veritat, i la veritat, aquesta veritat que certs homes volen enterbolir, sura i surarà per damunt de totes les baixeses humanes.

No, no es convèncen així els homes, no es convèncen en propagandes tendencioses i absurdes i menys de'arant el boicot als treballadors que no pensen com vosaltres, quan les vostres terres ermes amorosament demanen els braços d'aquests homes que avui encara suporten pacientment el vostre cacicat, la vostra opresió. Però penseu que aquell pare de família que li negueu els medis de donar un mos de pa a llurs fills, no pot pas creuar-se de braços quan aquests li diguin «¡pare tinc gana...!», «¡pare vull pa...!». ¡Recordeuse'n d'aquests mots! I recordeus també que aquell pare en llur desesper pensarà en vostra riquesa i com i de quina manera l'heu adquirida.. i pensarà també, que del que malmeteu diàriament en coses supèrflues, en coses completament inútils, llurs filllets podrien menjar... Llurs pensaments no seran pas d'un canvi d'ideari, ni de c'audicar a vostres pretensions ridícules, sinó d'odi a l'esclavitud a que voldríeu sotmetre'l, d'odia vostre cacicat, i afermant-se als seus ideals de redempció, esperarà el seu demà per venjar-se del molt que l'heu fet sofrir.

Davant d'aquestes realitats, cal ésser comprensiu, cal adaptar-se als temps presents i cal per damunt de tot, donar la ma als que treballen i sofreixen, sense mirar qui són, ni d'on venen, i no falsejar la veritat en cap concepte de la vida. Sols així podrem evitar la violència, i sols així podrem imposar la veritable llibertat i la veritable justícia.

A. T. R.

La joventut davant la guerra

La guerra imperialista es imminent. Les nacions rivalitzen a quina pot dedicar un tan per cent més alt del seu pressupost per a les institucions bèl·liques.

Es força interessant que mentre es parla del desarmament aquest tant per cent augmenti cada dia més. Motiu per a creure una vegada més en la preparació de la guerra mundial i amb motius per a no creure en les afirmacions que es fan de pau.

Els governs d'avui quasi en la seva totalitat estan formats pel capitalisme de tots els països, i davant d'una sèrie de problemes que cada dia són més greus, creuen poder-los resoldre per mitjà de la guerra.

Davant l'apropament d'aquest fet horroritzant, davant d'aquesta carniseria inhumana, quina actitud hem d'adoptar els joves, nosaltres que som els que haurem de matar-nos amb germans d'altres terres? Hi ha una minoria que té unes tàctiques a seguir davant d'aquesta greu posició... Però, i la majoria? Que fa que pensa fer aquest jovent que tan sols es preocupa dels balls, dels cines, del futbol? Joventut!! Apartat per un moment d'aquesta follia de divertir-te, i pensa en aquesta guerra que el capitalisme prepara i a la vegada segueix als homes que treballen per a evitar-la.

¡Joventut desperta! ¡Vulguis veure com el gran capital no'n té prou en consumir-nos, en xuclar-nos la sang que ara com en aquells temps fatídics d'aquell mai prou malaït Borbó es prepara una nova guerra mil vegades més vil que aquella del Marroc i mil vegades més horripilant que la passada guerra europea en la que milions d'homes perderen la vida en la fló de la joventut.